

Het onvergetelijke
weekend

Het onvergetelijke weekend

- Samen sterker dan ooit -

Sanne Crielaard

Schrijver: Sanne Crielaard
Coverontwerp: Sanne Crielaard
ISBN: 9789465120553
© Sanne Crielaard
Jaar van uitgave: 2024
Uitgegeven via Brave New Books

Hoofdstuk 1

‘Dan zullen nu de nieuwe lidmaten psalm 86 vers 6 zingen en aansluitend mag u hen als gemeente, indien mogelijk staande, het achtste vers van deze psalm toezingen.’

Als de dominee is uitgesproken, begint de organist zijn voorspel.

Brams gedachten dwalen af van de psalm en langzaam kijkt hij de kerk rond. De dominee heeft weer plaatsgenomen op de preekstoel en de nieuwe lidmaten staan voorin de kerk met hun gezicht gericht op de gemeente.

Wietze en Tijn, zijn broertjes, doen ook belijdenis. Beide zijn ze eenentwintig jaar oud. Veel familie is er speciaal voor naar de kerk gekomen. Nora zit tussen opa en oma de Kieuw in en oom Leen is naast moeder gaan zitten. Zijn vrouw Anja is ook meegekomen.

Aan de andere kant van Bram zit tante Riët. Haar naam klinkt dan misschien een beetje ouderwets, maar met haar kun je echt wat beleven. Twee weken terug vierde Bram zijn drieëntwintigste verjaardag en tante zou ‘s ochtends komen. Toen ze aan het ontbijten waren, hoorden ze vanuit de verte een motorgeluid aan komen. Walt was meteen naar het raam gerend. Alles wat zulk machtig geluid maakt, vind hij te gek.

‘Moeten jullie nou toch zien’, had hij geroepen, ‘Het is tante Riët!’

‘Leuk grapje,’ had moeder droog geantwoord. Maar Walt had geen grapje gemaakt. Tante Riët was echt aangekomen op een motor. En wat voor één! Een échte Harley-Davidson. Hij was glimmend zwart van kleur, maar haar helm had het helemaal afgemaakt. Om de grijze helm zat de kop van één van de figuren uit Sesamstraat. Walt had tante herkend aan haar lange, dikke vlecht die onder de helm uit wapperde.

Toen tante eindelijk binnen aan tafel zat, had ze gezegd: ‘Ja, jongens, vanaf nu noem ik mijzelf Racer Riet.’ En nu zat ‘Racer Riet’ dus zomaar naast hem in de kerk. Als zij onverwachts opstaat, schrikt Bram op uit zijn gedachten. Hij heeft het zingen door zijn broers en hun groepsgenoten compleet gemist. De gemeente zet in: ‘Maar Gij, HEER’, Gij zijt lankmoedig...’ Snel staat hij op en valt in bij het derde woord.

Om half 1 zitten ze eindelijk met z'n allen aan de koffie. Dit soort diensten lopen meestal al wat uit en nu hadden ze ook moeten wachten op Tijn en

Wietze. Na de dienst was er de mogelijkheid om Gods zegen te wensen aan de nieuwe lidmaten en daarvandaan zijn Tijn en Wietze pas net thuisgekomen.

Het is een drukke boel in de kamer. Arie heeft wat stoelen van zolder gehaald, zodat alle familieleden kunnen zitten. Niet alleen moeders ouders zijn er, maar ook die van Arie.

Bram voelt lichte irritatie opkomen. Hij snapt werkelijk niet wat die mensen hier moeten. Arie is niet eens hun echte vader, behalve dan van de vier jongste kinderen: Dieke, Loïs, Walt en Nora. Prima als zij voor hun echte kleinkinderen komen, maar ze moeten niet doen alsof Willem, Tijn, Wietze en hij ook hun kleinkinderen zijn. Bram weet dat hij met deze vijandige houding niets bereikt, maar toch kan hij zijn irritatie niet opzijzetten. Wel weet hij zich in te houden om de goede sfeer te bewaren.

Na de koffie met gebak stapt hij op en zegt zo gewoon mogelijk: 'Ik ga boven nog wat rusten voordat de avonddienst begint.'

Moeder begrijpt zonder woorden wat haar zoon dwarszit en antwoordt: 'Jammer dat je het niet op kunt brengen om langer met al onze familieleden in één kamer te zitten.' Dat had ze nou juist niet moeten zeggen. Er verschijnen diepe rimpels boven Brams ogen. Langzaam opent hij zijn mond, maar nog voordat hij iets kan zeggen, is daar Willems stem: 'Bram is volwassen genoeg om te bepalen hoelang hij in een kamer blijft zitten. Ik had gehoopt dat u, als onze moeder, het wel zou begrijpen op zo'n dag als vandaag. We missen pa extra erg en daar helpen deze mensen niet aan mee.'

Er valt een diepe stilte. Na een paar tellen herpakt Arie zich. 'Dat zeg jij nooit meer. Vanaf dat Bram zes was, zorg ik al voor jullie. Jullie mogen mij dankbaar zijn en ook mijn ouders, dat wij er altijd voor jullie zijn geweest.' Nu staat Willem ook op. Hij gaat naast Bram staan bij de kamerdeur en zegt: 'Als jullie gedacht hadden, onze vader te kunnen vervangen, hebben jullie het goed mis. Barst maar.'

Dan loopt Willem de deur door, trekt zijn jas en schoenen aan en loopt de voordeur uit. Bram zegt niets meer, maar kijkt met ogen vol tranen de kamer rond. Dan draait hij zich om, trekt de voordeur met een dreun achter zich dicht en loopt op zijn witte sokken naar de auto die Willem al heeft gestart.

Hoofdstuk 2

Als Linde die avond de kerk binnenstapt, is ze verrast als ze Bram en Willem ziet zitten. Normaal gesproken komt het gezin van Arie en Marga pas 10 minuten voordat de dienst begint de kerk in lopen, maar nu zitten ze er al een half uur van tevoren.

‘We zijn dit keer niet de eerste, pa,’ fluistert ze. Haar vader toont een glimlach.

Linde loopt verder de kerk in naar hun eigen bankje. Vanaf haar plek kijkt ze op de zijkant van de bank waar de jongens zitten.

Een paar weken terug zijn ze veranderd van bank. Moeder kampt met psychische problemen en verlaat steeds vaker de kerk tijdens de dienst. Toen kwam de koster met het idee om in het voorste bankje van het zijvak te gaan zitten, zodat ze sneller bij de buitendeur is. Zo gezegd, zo gedaan, en inmiddels zijn ze er helemaal aan gewend.

‘Welkom allen in deze avonddienst. Voordat ik de dienst met jullie begin, heb ik de volgende afkondigingen voor jullie. Na deze dienst is er JV in het verenigingsgebouw voor alle jongeren vanaf 16 jaar.’

De rest van de afkondigingen hoort Linde niet meer. Ze is helemaal vergeten dat er vanavond JV is. Ze heeft niets anders gepland staan, dus ze zou zo kunnen gaan, maar toch twijfelt ze. Ze voelt zich onrustig. Wat moet ze nu doen? Als ze dit van tevoren had geweten, had ze Janna geappt of die ook gaat. In haar eentje durft ze nooit zo goed.

Aansluiting heeft ze nooit echt gehad. Op de basisschool had ze één vaste vriendin en dat was Janna. Nu ze 19 is, is Janna nog steeds haar beste vriendin. Janna begrijpt haar en ze kunnen alles met elkaar delen. Ze tikt haar moeder naast haar aan.

‘Wat moet ik nou doen?’

Haar moeder begrijpt niet meteen wat ze bedoelt.

‘De JV. Ik was helemaal vergeten dat dat vanavond was.’

Nu snapt moeder het. ‘Maar wat is daar lastig aan? Je komt altijd enthousiast thuis, dus ik zou gewoon gaan als ik jou was. Je hebt toch niets anders te doen.’

Moeder kijkt weer terug naar de dominee en dat is voor Linde het teken om niet verder te praten. Er zit niets anders op dan maar gewoon te gaan. Terwijl de dominee de votum en groet uitspreekt, bidt Linde snel om hulp

en rust, zodat ze van deze dienst kan genieten zonder zich druk te maken over de JV.

Als de kerkdienst afgelopen is, loopt Linde buitenom naar het verenigingsgebouw dat aan de kerk vastzit. Bij de ingang staat een groepje jongens te roken. Vlak voordat ze bij de jongens is, neemt Linde een hap adem en pas als ze het groepje voorbij is, blaast ze de ingehouden adem weer uit. Pfff... wat een smerige lucht is dat. Als ze binnenkomt, ziet ze Janna al staan. Ze voelt haar spanning meteen afnemen.

‘Wat ben ik blij dat jij er bent!’ zegt ze tegen haar.

Janna lacht. ‘Had je weer niet zonder mij gekund?’

‘Nou nee, ik kreeg me een partij stress net in de kerk toen de dominee het noemde. Ik was het compleet vergeten.’

‘Wat was jij vergeten?’ hoort Linde dan vragen. Ze kijkt opzij in het vrolijke gezicht van Froukje.

Froukje is één van de leiding en met haar kun je echt overal over praten. Ze is serieus, maar zeker niet saai.

Linde wil zich niet laten kennen en antwoordt: ‘Oh nee niks, laat ook maar.’

Als iedereen wat te eten en te drinken heeft gepakt, zoeken ze een plekje in de kring. Tom is leider van de avond. Hij staat op van zijn stoel en gaat in het midden van de kring staan met de Bijbel in zijn hand.

‘Voordat ik het grote nieuws van vanavond ga vertellen, wil ik eerst deze avond met jullie openen. Ik heb gekozen voor een tekst uit Spreuken.

Spreuken 3 vers 23-24 om precies te zijn. Hier staat het volgende: Dan zul je je weg onbezorgd gaan en je voet niet stoten. Als je neerligt, zul je niet angstig zijn, je zult neerliggen en je slaap zal aangenaam zijn. We zijn hier vanavond weer met een redelijk grote groep samen. Jullie kennen elkaar allemaal uit de kerk, maar toch geloof ik dat we elkaar op bepaalde vlakken helemaal niet kennen. Dat klinkt vreemd, maar laat mij het je uitleggen. Voor iedereen spelen er dingen in zijn of haar leven die niemand anders weet. Of toch wel iemand? Iemand met een hoofdletter, ja. God weet alles en wat ik in deze Bijbeltekst heel mooi vind spreken, is het feit dat Hij geeft. Dan zul je je weg onbezorgd gaan. Wanneer is dan? Als we teruglezen, zien we dat het gaat om de wijsheid en bedachtzaamheid Gods. Als we die met ons meedragen, dus de Woorden

van God, dan mogen we weten dat Hij aan ons denkt en met ons meegaat. Dan kunnen we onbezorgd gaan en rusten zonder angst. Ik stel voor dat we hier een mooi lied bij zingen. Natalia, wil jij ons begeleiden bij het lied Ga met God en Hij zal met je zijn?’

Als Natalia even later inzet met haar gitaar, overdenkt Linde wat Tom zojuist gezegd heeft. Ze voelt zich gesteund door deze woorden. Zij weet het ook zo vaak niet meer en de stress en spanning steken snel de kop op. Maar deze woorden hebben haar er weer aan herinnerd dat ze het niet alleen hoeft te doen. En in haar hoofd dankt ze God dat ze toch naar de JV is gegaan om deze woorden te kunnen horen.

Na het gebed is het eindelijk tijd voor de grote verrassing. Tom laat hen niet langer in spanning en vertelt vol enthousiasme dat ze op JV-weekend gaan. Het eerste weekend van de zomervakantie zal het gaan gebeuren. Tom legt uit dat ze op vrijdagavond op deze plek vertrekken en maandagochtend weer terug hopen te komen.

‘Als jullie je natuurlijk goed gedragen hebben. Anders laat ik jullie daar zonder auto’s en dan zie je maar hoe je thuiskomt.’

Een gelach gaat op.

‘Helaas, Tom, dat gaat je niet lukken. Mijn BMW krijg je niet mee naar huis!’ roept Daan.

‘En mijn Mercedes ook niet’, valt Walter hem bij. De één na de andere auto wordt omgeroepen. Dan is iedereen uitgepraat en valt er een stilte. Precies op dat moment zegt Gretha droog: ‘Mijn Renault Twingo mag je hebben, hoor.’